

Η χρήση του πλούτου (Λουκ. ιστ´19-31) (Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης & Αλμωπίας Ιωήλ)

/ [Πεμπτουσία](#)

«Πτωχός δε τις ονόματι Λάζαρος»

Το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα είναι μία παραβολή. Παρουσιάζει κάποιον ανώνυμο πλούσιο, που είναι «αφιλοικτίρμων», και έναν πένητα, που ακούει στο όνομα Λάζαρος. Λάζαρος στα εβραϊκά μεταφράζεται «ο Θεός βοηθεί», δηλ. και το όνομά του ακόμη υποδηλώνει τη μεγάλη ένδεια που είχε. Ας μας επιτραπεί όμως να σημειώσουμε κάποιες παρατηρήσεις των αγίων Πατέρων, εάν πράγματι η Ιστορία αυτή είναι παραβολή. Ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας γράφει πως, ενώ για τον πλούσιο ο Κύριος αποφεύγει να αναφέρει το όνομά του και απλώς μας λέγει: «άνθρωπος δε τις ην πλούσιος» (Λουκ. 16,19), δεν κάνει το ίδιο και για τον πτωχό. «Διά τι γαρ μη είπε, Πτωχός δε τις άνθρωπος, αλλά, Λάζαρος; Ίνα τη προσηγορία δείξη πείρα και αληθεία ταύτα πεπράχθαι», δηλαδή γιατί να μην πεί, κάποιος φτωχός άνθρωπος, αλλά Λάζαρος; Ονομάτισε το φτωχό, ώστε από το όνομα να δείξει πως αληθινά έχουν συμβεί αυτά (τα οποία πρόκειται να διηγηθεί). Ο Ευθύμιος Ζιγαβηνός προχωρεί ακόμη πιο πολύ και λέγει πως από την παράδοση

των Εβραίων ο πλούσιος ονομαζόταν Νινευίς κι ο φτωχός Λάζαρος. Όταν πέθαναν και οι δύο, «παραβολήν ο Χριστός τα κατ' αυτούς εποίησε», τότε ο Χριστός έκανε τη ζωή τους παραβολή. Τα ίδια λέγει κι ο άγιος Θεοφύλακτος. Υπήρχε στα Ιεροσόλυμα κάποιος Λάζαρος ονομαστός για τη φτώχεια του.

Ο πτωχός Λάζαρος

Τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Λαζάρου είναι πολλά. Ήταν πτωχός, άρρωστος, γεμάτος από πληγές. Υπάρχει περίπτωση να είναι κάποιος άρρωστος, αλλά να μην έχει πληγές. Αυτός είχε και τα δύο. Επίσης, είχε το ψυχολογικό βασανιστήριο να βλέπει άλλους να «υπερτρυφούν», δηλ. να παραχορταίνουν, αυτός δε «λιμώττειν», να πεθαίνει από την πείνα (άγιος Θεοφύλακτος). Ήταν ξεχασμένος από τους οικείους του και, το ακόμη πιο τραγικό, ενώ κανείς άνθρωπος δεν ερχόταν να τον βοηθήσει, «οι κύνες ερχόμενοι απέλειχον τα έλκη αυτού» (Λουκ. 16,21). Ο Λάζαρος μπροστά στην πύλη του σπιτιού του πλουσίου έμοιαζε με τον άνθρωπο που έφτασε στο λιμάνι κι εκεί ναυάγησε. Ήταν κοντά στην πηγή και υπέφερε από δίψα, «δίψη χαλεπωτάτη την ψυχήν αγχόμενος», κατά τον ιερό Χρυσόστομο. Κατά τον ίδιο Άγιο, υπήρχε και μία πονηρή υπόληψη και γνώμη από τους πολλούς για το πρόσωπο του Λαζάρου. Ίσως έλεγαν: για να έχει τόσα κακά επάνω του, πιθανώς να είναι πολύ αμαρτωλός.

Τι ήθελε να διδάξει ο Κύριος με την παραβολή ταύτη;

Πρώτα πρώτα ήθελε να καταρρίψει την εσφαλμένη αντίληψη των Εβραίων, πως καθένας που είναι άρρωστος και φτωχός, είναι στερημένος της εύνοιας του Θεού. Πέθανε ο φτωχός κι οδηγήθηκε από τους αγγέλους «εις τον κόλπον Αβραάμ» (Λουκ. οπ.π. στιχ. 22). Αντίθετα, μετά το θάνατό του ο πλούσιος βρέθηκε να είναι βασανιζόμενος.

Ο αδυσώπητος πλούσιος και ζώντας ήταν μέσα στο μνήμα της στερήσεως της χάριτος του Θεού και μετά θάνατο πάλι το ίδιο. Η ψυχή του ήταν θαμμένη μέσα

στα υλικά αγαθά. Αυτοί που διαχειρίζονται τον πλούτο ιδιοτελώς και δεν έρχονται αρωγοί στους πτωχούς αδελφούς τους, δεν θα έχουν καλό τέλος.

Ο Κύριος με την παραβολή αυτή ήθελε να μας διδάξει να είμαστε φιλάλληλοι και φιλόπτωχοι. Πολλές φορές το είχε διακηρύξει: «Πωλήσατε τα υπάρχοντα υμών και δότε ελεημοσύνην» (Λουκ. 12,33). Πράγματι, η εντολή αυτή είναι καλή, αγαθή και σωτήρια, αλλά πάρα πολύ δύσκολη στην εφαρμογή της. Δυσκολεύονται οι πολλοί να την παραδεχθούν. Ο ανθρώπινος νους συναντάει εμπόδια στις εντολές αυτές που απαιτούν «βία» στην εφαρμογή τους. Έτσι ο Κύριος, λέγοντας την παραβολή αυτή και δείχνοντας τα αποτελέσματα της ζωής των δύο αυτών αντίθετων τύπων, μας παρακινεί να διαχειρισθούμε τον πλούτο μας με πνεύμα φιλαλληλίας. Μας ωθεί λέγοντας: «ποιήσατε εαυτοίς φίλους εκ του μαμωνά της αδικίας» (Λουκ. 16,9).

Εντύπωση προκαλεί το ρήμα «απέλαβες». Το ρήμα «απολαμβάνω» «επί των χρεωστούμενων τάττεται», λέγει ο Ζιγαβηνός. Τι χρωστούσε στον πλούσιο και στον φτωχό ο Θεός; Προφανώς ο πλούσιος κάποια αρετή θα είχε. Δεν θα ήταν παντελώς άμοιρος αρετών. Γι' αυτή του την αρετή του έδωσε πλούσια τα αγαθά στη γη. Επίσης κι ο πτωχός κάποια κακία θα είχε. Με τα δεινά και την υπομονή του ξεπλήρωσε κάθε χρέος της κακίας. Πέθαναν έχοντας ο ένας άκρατη κακία κι ο άλλος άκρατη αρετή. Ο,τι χρωστούσαν, το ξεχρέωσαν στη γη. Στην άλλη ζωή το λόγο καθ' ολοκληρίαν τον είχε ο Θεός.

Στην καθημερινή μας ζωή πολλοί είναι εκείνοι που ζητούν τη βοήθειά μας. Όπως επίσης και πολλές είναι οι φορές που αρνηθήκαμε να βοηθήσουμε κάποιον, ενώ μπορούσαμε. Η ωραιότατη αυτή παραβολή μας βοηθεί πολύ να ξεπεράσουμε τον εαυτό μας και να νιώσουμε τον άλλο σαν αδελφό μας, που θα μας χαρίσει τη Βασιλεία του Θεού η θα γίνει αιτία να κατακριθούμε αιώνια.

πηγή: www.agiazoni.gr